

VIII. Op weg naar het einde.

Op bijna 70-jarige leeftijd, de 23ste april 1826 legde Scharp zijn ambt neer, sprekende voor een (alweer) schier onoverzienbare menigte over Genesis 43:21, - de afscheidswaarden van aartsvader Jacob: 'Zie, ik sterf, maar God zal met ulieden wezen'⁴²). Als er één geschrift van Scharp onze sympathie kan opwekken dan stellig deze preek, die in boekvorm uitkwam. Iemand, die hem van nabij heeft gadeslagen, meldde daarover: '...(onder)kwijnend verval van krachten... beproefde (hij) iets gereed te maken om bij 't aanvaarden van zijn rust, zijn geliefde gemeente zegenend vaarwel te zeggen... Meenigmaal echter moest hij weken lang het werk laten liggen; en zelfs op gunstige dagen zat hij, uren aan elkander met de pen in de hand en de hand aan het hoofd, te beproeven, hoe best de verwarde of weinig zamenhangende gedachten, eenigzins in orde te brengen...'⁴³).

Scharp bracht het tot een afscheidspreek van niveau, een sobere verantwoording van zijn leven en overtuigingen. Hij zeide dan: '...zó, met den Bijbel in de hand, bestreed ik de vooroordelen, waar, bij wie, en in wat kled ik die vond. Het zij de hoogmoed des verstands, de grenzen der menschelijke reden overschredende, zich weigerde te onderwerpen aan de gehoorzaamheid des geloofs; - het zij de waan van het menschelijk hart, onbekend met zichzelf, en vijandig tegen de leer van strafschild en bederf, de eigen kracht genoegzaam rekende tot vrede met God en zedelijke deugd, verwarrende de burgerlijke onbesprokenheid met de Evangelische godzaligheid van een Christen...' En dan komt nog heel even de jongere Scharp met zijn taalbloempjes naar voren als hij 't heeft over de mensen, die 'het beschouwende leven en de geestdrijverijen der *bedorvene* Mystikerij' verkozen 'boven den *redelijken* Godsdienst en het zuiver Evangelie, dat *voor alle creaturen* geschikt is, spinrag wevende tusschen de vijgebladeren der onvoldoende zelfbedekking'⁴⁴). Maar hij wil bekennen, dat, al bestreed hij de 'partijdige *sectegeest*, welke, razende over twistvragen zonder stichting, den Medechristen, die het Evangelie aannam en den Heiland lief had, gelijk wij, beide uit het hart en uit den Hemel sloot,' hij, Scharp 't nochtans voor zulke mensen opnam⁴⁵).

Tijdens zijn emeritaat van nog geen twee volle jaren, overviel hem nog een zware beproeving. Op 12 maart 1827 verloor hij zijn tweede vrouw, Adriana. Dit verlies sloopte zijn laatste krachten. In de nacht van zaterdag 1 op zondag 2 maart 1828 overleed Jan